

Apel al ONG-urilor către șefa diplomației europene Catherine Ashton privind situația din Transnistria

Peste 20 de organizații neguvernamentale de pe ambele maluri ale Nistrului au adresat un apel lui Catherine Ashton, șefa politicii externe europene, legat de situația din Transnistria. Între altele, ONG-urile cer ca ultimele tensiuni din zona de securitate să fie discutate săptămâna viitoare la Viena, unde va avea loc o nouă rundă a negocierilor în format 5+2.

Semnatarii, relatează agenția *IPN*, cer, de asemenea, extinderea provizorie a mandatului misiunii EUBAM pentru asistența la crearea și buna funcționare a celor șase puncte „migraționale” care ar urma să fie instalate pe Nistru. ONG-urile și-ar dori și o mai mare implicare a reprezentanților societății civile în soluționarea conflictului transnistrean.

Semnatarii apelului sunt: Asociația pentru Politică Externă, IDIS Viitorul, Asociația „Promo-LEX”, Asociația „Integritate” (Grigoriopol), Centrul de Resurse pentru Drepturile Omului (CReDO), Asociația „Mamele pentru Drepturile Omului” (Tiraspol), RCTV „Memoria”, Asociația Pedagogilor din Transnistria „LUMINA” (Grigoriopol), Centrul Analitic Independent „Expert-Grup”, Asociația „Promovarea Justiției Efective” (Tiraspol), Fundația Est-Europeană, Grupul de Inițiativă „Prosvet” (Dubăsari), Asociația Presei Independente (API), Centrul Parteneriat pentru Dezvoltare (CPD), Consiliul Național al Tineretului din Moldova (CNTM), Transparency-International, Alianța Centrelor Comunitare de Acces la Informație și Instruire din Moldova (Rezina), Asociația „Juriștii pentru Drepturile Omului”, Asociația „BIOS”,

Institutul pentru Drepturile Omului (IDOM), Institutul pentru Politici Publice (IPP), Centrul de Resurse Juridice din Moldova (CRJM), Coaliția Nediscriminare, Centrul de Resurse „Tineri și Liberi”.

Sursa: europalibera.org

„Nu avem o jurisprudență clară în ceea ce privește soarta compensațiilor pentru cei deportați și urmașii lor”

În urmă cu 72 de ani, mii de familii basarabene au fost silite să-și părăsească locuințele și, în vagoane pentru vite, au fost deportate în Siberia sau Kazahstan. Al doilea val de deportărilor staliniste – astfel e cunoscută în istorie noaptea de cinci spre șase iulie 1949. La întoarcere, mulți ani mai târziu, familiile deportate au încercat să-și recupereze averile – procedură sisifică de cele mai multe ori. Mai pot fi astăzi despăgubite victimele represiunilor politice și dacă, în ce mod? Sunt întrebări la care vor încerca să găsim răspunsuri alături de avocatul Alexandru Postica, directorul programului „Drepturile Omului” în cadrul Asociației „Promo-Lex”.

Europa Liberă: Dle Postica, din câte îmi amintesc, o hotărâre adoptată acum un an de Guvernul de la Chișinău urma să faciliteze procedura de recuperare a valorii bunurilor de către victimele represiunilor politice. Atunci, într-o declarație pentru *Europa Liberă* salutați aceste modificări la un an distanță, împărtășiți același optimism?

Alexandru Postica: „De fapt, este vorba despre modificări la legislație și anume legea

225 „Cu privire la reabilitarea victimelor represiunilor politice”. Mai concret, este vorba despre obligarea Ministerului Finanțelor de a achita toate despăgubirile. Or, până acum erau anumite discrepanțe, era stabilit prin lege că atât consiliile raionale, cât și Ministerul Finanțelor vor aloca sumele bănești.

Acum, s-a făcut claritate și anume, s-a stabilit că Ministerul Finanțelor urmează să achite toate aceste compensații prin intermediul consiliilor raionale, ceea ce va ușura modul de executare, cu siguranță. O a doua modificare în legislație, care a fost făcută și a intrat în vigoare la 28 septembrie 2012, se referă la modul în care vor fi examinate cauzele sau cererile care vin din partea locuitorilor părții de Est a Republicii Moldova, a localităților din stânga Nistrului. Anterior, conform modificărilor operate începând cu 1 ianuarie 2007, a fost stabilit că toate cererile vor fi examinate de către comisiile raionale. Evident că pentru stânga Nistrului a fost o problemă pentru că nu au fost create comisiile raionale pentru cele cinci raioane. La moment, toate cererile care vin din partea stânga a Nistrului, urmează să fie examinate de către consiliile raionale Rezina, Dubăsari și Anenii-Noi.”

Europa Liberă: Cunoașteți cumva dacă aceste modificări chiar au încurajat victimele deportărilor comuniste sau pe familiile acestora să adreseze mai hotărât în instanțe?

Alexandru Postica: „La moment, din câte cunosc, sunt doar două dosare în procedură împotriva Ministerului Finanțelor, ca

urmare a nesoluționării cererilor din partea locuitorilor din stânga Nistrului, sau care au avut proprietăți în stânga Nistrului. Nu putem vorbi despre o încurajare deoarece persoanelor urmează să le fie adus la cunoștință că ei au anumite drepturi, inclusiv dreptul de a solicita restituirea prejudiciilor ca urmare a deportării sau a confiscării proprietăților din localitățile din stânga Nistrului.”

Europa Liberă: Dar în cazul celor de pe malul drept? Dacă s-au simțit ei cumva încurajați de noile prevederi?

Alexandru Postica: „Nu cred. Pentru că aceste prevederi, chiar dacă au fost benefice, noi am promovat aceste modificări chiar începând cu anul 2006, problema este că majoritatea cetățenilor deja au depus cereri de recuperare începând cu anul 2007 și aceste modificări au venit doar la etapa executării hotărârilor și toate hotărârile comisiilor speciale din raion au fost adoptate până la acel moment. Sunt foarte puține dosare care la moment au beneficiat de o procedură mai rapidă de examinare. Cu părere de rău, chiar dacă au fost benefice, nu vedem o ameliorare, sau apar alte obstacole în primirea acestor compensații.”

Europa Liberă: Dle Postica, dar în prezent, putem vorbi despre o evaluare cât de cât obiectivă a averilor confiscate?

Alexandru Postica: „Aici avem mai multe obstacole. În primul rând, este vorba despre termenul de prescripție, care s-a scurs la 1 ianuarie 2008 și toate cererile care au fost depuse după acest termen au fost respinse de majoritatea comisiilor raionale. Sunt desigur și cazuri pozitive, însă avem foarte multe dosare în care comisiile raionale au respins cererile care au parvenit după 1 ianuarie 2008 pe motiv că au fost depuse tardiv.

Europa Liberă: Și care poate fi soarta de mai departe a acestor solicitări?

Alexandru Postica: „Nu avem o jurisprudență clară în ceea ce

privește soarta acestor dosare, ele se mai află pe rolul instanțelor, vom vedea care va fi poziția instanțelor de judecată. În orice caz, consider că ele au fost discriminate deoarece, chiar dacă a fost acordat dreptul persoanelor de a cere despăgubiri și a fost stabilit un termen, nu au fost acordate modalitățile de exercitare a acestui drept. Or, persoanele care au avut dreptul de a primi aceste compensații urmau să se adreseze cel puțin la patru autorități pentru a primi informații, cum ar fi: Arhiva Națională, MAI, SIS, Arhivele raionale – deci, pentru ca persoana să primească o despăgubire, urmează să prezinte un set de acte, iar ca să prezinte aceste acte, urma să piardă cel puțin jumătate de an, un an prin birourile acestor autorități pentru a obține informații, care de multe ori, sunt cazuri, au furnizat informații parțiale sau au restrâns dreptul de a avea acces la informații, invocând anumite obstacole cum ar fi transmiterea dosarelor de la SIS către Arhiva Națională, după cum vă aduceți aminte, începând cu anul 2010, precum și problema accesului la arhivele raionale. Și aceasta, iarăși, este o altă problemă.”

Europa Liberă: În ce măsură compensațiile, de multe ori modeste, care le-au fost oferite pe parcursul anilor, au acoperit valoarea averilor confiscate?

Alexandru Postica: „Eu nu cred că există vreo persoană care a primit vreo compensație care să fie mulțumită de suma acordată. În primul rând, a fost lăsat la discreția organului cadastral să evalueze bunurilor imobile, conform unui regulament care îi dezavantaja pe foștii proprietari deoarece diminuea considerabil prețul de piață al bunurilor, au fost aplicați anumiți coeficienți care de multe ori, care de multe ori nu era conform prețurilor de piață.

Al doilea motiv de nemulțumire a celor deportați a fost că conform legii, nu se achita valoarea pentru terenurile care au fost deținute în proprietate, ceea ce consider că este cea mai gravă problemă deoarece pentru mulți, foarte mulți deportați

anume terenurile au constituit proprietatea de bază. Vă aduceți aminte că a fost procesul de înfometare, persoanele, până în 1949, au pierdut o mare parte din bunurile mobile și pentru mulți, terenurile au constituit ceea ce ei, de fapt, dețineau. Care era bogăția lor de bază. La moment, nu se permite restituirea sau achitarea costului pentru terenurile respective.”

Europa Liberă: Și atunci apare întrebarea: astăzi, mai este posibil să li se restituie ceva, după șase decenii, din ceea ce le-a fost luat acestor oameni?

Alexandru Postica: „Conform prevederilor legislației, nu este posibil. Urmează să fie evaluat impactul legii. Probabil ține de competența autorităților, Guvernului Republicii Moldova să efectueze un studiu pentru a determina care a fost impactul legislației, care a fost satisfacția persoanelor, dacă ea există, în general și să nu uităm de persoanele care au beneficiat de așa-numitele compensații în perioada anilor 1989-1994, când s-au acordat niște compensații derizorii, de 7000 ruble, de 200 lei, care nu au fost echivalente suferințelor sau cuantumului prejudiciului cauzat. De aceste persoane nimeni nu și-a bătut capul, din contra, s-au stabilit anumite modificări conform cărora, chipurile, acei care au beneficiat de așa-numitele compensații, nu mai beneficiază a doua oară.

Europa Liberă: O soluție, ar fi CEDO? Cunoașteți cazuri, s-a adresat la Curtea Europeană și a obținut câștig de cauză?

Alexandru Postica: „La moment, nu putem vorbi despre o careva hotărâri ale Curții Europene pe aspectul de cuantumi. Nu există hotărâri CEDO favorabile deportaților, cu părere de rău. Există doar hotărâri în privința neexecutării hotărârilor judecătorești. Guvernul trebuie să-și bată capul, nu trebuie să așteptăm hotărârile CEDO, să vedem care va fi jurisprudența CEDO.”

Transnistria: procese politice dirijate din exterior

Agencia oficială de știri de la Tiraspol relatează duminică despre un Congres al societății civile transnistrene la care 133 de organizații locale au decis să trimită Națiunilor Unite o cerere de recunoaștere a independenței regiunii. Potrivit agenției „Novosti Pridnestrovia”, cererea a mai fost expediată președinților Rusiei și Ucrainei. În depeșa agenției transnistrene se mai spune că participanții la congres au primit mesaje de salut din partea unor deputați ruși dintr-un comitet de cooperare cu Sovietul Suprem transnistrean, iar lucrările au fost deschise de atamanul unei asociații paramilitare căzăcești. Am discutat despre cu Ion Manole, șeful asociației de la Chișinău Promo-Lex care apără drepturile omului în regiunea transnistreană. L-am întrebat la început cât de reprezentativ a fost Congresul.

Ion Manole: „Din informațiile care au apărut pe așa-zisele surse oficiale de la Tiraspol, nu aflăm nici un nume sau nu vedem vreo listă de organizații ale așa-zisei societăți civile din regiune, ceea ce ne duce cu gândul la faptul că toată această declarație sau acțiune a fost foarte bine planificată și dirijată din exterior.”

Europa Liberă: De ce i-ați spus „așa zisa” societate civilă?

Ion Manole: „Pentru că adevărata societate civilă din regiune nu participă la astfel de procese. Aceste procese sunt politice și, după cum spuneam, sunt dirijate din exterior, în

mare parte de Federația Rusă care deține controlul asupra acestui teritoriu. Pe de o parte, Federația Rusă persecută societatea civilă din Rusia, obligând activiștii să se înregistreze ca agenți străini și să refuze finanțarea străină, iar pe de altă parte Federația Rusă susține foarte insistent și abil grupări numite organizații neguvernamentale, obștești din regiunea transnistreană pentru a-și promova interesele și a face propagandă agresivă în Republica Moldova împotriva a tot ceea ce înseamnă european, democratic.”

Europa Liberă: Ați spus „adevărata” societate civilă din stânga Nistrului. Ce ați avut în vedere?

Ion Manole: „În regiune sunt anumite organizații, nu atât de multe pe cât ar avea nevoie comunitatea de acolo, dar sunt cazuri individuale, să le spunem așa, în care avem toate caracteristicile organizației neguvernamentale. Avem organizații care militează pentru drepturile copiilor, țăranilor, femeilor, altor categorii, care încearcă să se îngrijească de nevoile și interesele beneficiarilor, să fie respectate și să fie în concordanță cu demnitatea umană.”

Europa Liberă: Domnule Manole, organizația pe care o conduceți se ocupă de apărarea drepturilor omului în regiunea transnistreană, cunoașteți bine situația de acolo. Există competiție între organizațiile neguvernamentale de pe malul drept al Nistrului și cele de pe malul stâng care desfășoară activități în regiunea transnistreană, simțiți o concurență?

Ion Manole: „Eu nu aș numi-o concurență, pentru că la problemele care există în această regiune ar mai fi nevoie de zeci sau chiar sute de organizații foarte bune, care ar activa pe diferite segmente și ar schimba lucrurile pentru diverse categorii de persoane și în general pentru comunitatea de acolo.”

Europa Liberă: Domnule Manole, cum ați răspunde afirmației că,

la fel cum cele 133 de organizații care spun că s-au adunat duminică la Tiraspol sprijină regimul de acolo, tot așa și mare parte a societății din dreapta Nistrului sprijină autoritățile de la Chișinău sau punctul lor de vedere în ceea ce privește problema transnistreană? Cu alte cuvinte, s-ar putea ca și cei de la Tiraspol să spună că nu sunteți o „adevărată” societate civilă, cum ați răspunde?

Ion Manole: „Nu știu dacă am putea pune un semn de egalitate între aceste două grupuri de organizații. În primul rând, organizațiile de la Tiraspol care participă la astfel de proceduri reprezintă în mare parte segmentul militar sau militarizat al societății din stânga Nistrului. Aceste organizații nu alte activități decât promovarea și propagarea valorilor care de fapt nu pot împărtășite de cei care se consideră organizație neguvernamentală.”

Europa Liberă: Cum credeți, după acest Congres e de așteptat și o cerere formală din partea autorităților din stânga Nistrului de a fi recunoscută independența regiunii transnistrene? Ar fi o primă astfel de cerere după ce Evgheni Șevciuk a devenit lider în regiunea transnistreană...

Ion Manole: „Probabil că aceste acțiuni fac parte dintr-un plan mai mare. Probabil pot urma deja astfel de cereri din partea administrației de la Tiraspol. Ceea ce este important acum este comunitatea internațională și sper că ea cunoaște aceste subtilități și va ignora cum a făcut-o de fiecare dată astfel de demersuri din partea unor grupuri din teritoriu.”

Europa Liberă: Vă așteptați la o reacție oficială de la Chișinău?

Ion Manole: „Eu cred că Chișinăul nu ar trebui să reacționeze pentru că prin asemenea reacții ar putea da apă la moara unor scenarii mai avansate.”

Europa Liberă: Vă mulțumim.

20000 de euro pentru a supraviețui la Hlinaia

Mărturiile lui Alexandru Coliban, fost deținut în Penitenciarul nr. 1 de la Hlinaia

Alexandru Coliban, 23 de ani, a fost condamnat la 2,6 ani de închisoare de către regimul criminal din stânga Nistrului. Joi, 27 iunie, la ora 17, Alexandru a fost chemat la un control ordinar. Gardianul i-a spus că are zece minute pentru a-și strânge lucrurile și să plece. „Eram șocat în acea clipă, m-am bucurat enorm”.

Alexandru poate doar să presupună care a fost motivul ce l-a determinat pe Evgheni Șevciuk să semneze decretul privind „grațierea” sa. Contactat de JURNAL, Pavel Postică, avocatul asociației „Promo-Lex” care s-a ocupat de dosarul lui Alexandru Coliban, a opinat că decizia privind eliberarea acestuia a venit de la Kremlin.

„Dosarul de la CEDO a ajuns în atenția Moscovei. Alexandru Coliban a fost discriminat în raport cu Dmitri Gasanenko, cetățeanul ucrainean reținut în aceeași cauză, dar eliberat în scurt timp. La mijloc se mai poate afla și imaginea negativă a lui Evgheni Șevciuk și „Edinoia Rossia”, menționează Pavel Postică.

Cu două săptămâni înainte de a fi eliberat, administrația închisorii i-a spus lui Alexandru să scrie o cerere de grațiere. A fost o excepție, pentru că Alexandru scrisese deja o cerere de acest tip pe numele lui Evgheni Șevciuk, iar

asemenea solicitări sunt permise doar o dată pe an.

Deși și-a recunoscut „vina” în fața anchetatorilor și judecătorilor regimului separatist, Alexandru știe că n-a comis nicio ilegalitate atunci când a distribuit pliante anti-Șevciuk în așa-numita campanie prezidențială din toamna lui 2011. „Sunt legile lor, statul nostru nu are un articol care m-ar condamna pentru ceea ce am făcut”, spune Alexandru.

Condițiile din celulă

Alexandru Coliban s-a aflat în detenție alături de alți 700 de pușcăriași din Penitenciarul nr. 1 de la Hlinaia timp de un an și optsprezece zile. A trăit în condiții spartane, spune tânărul, într-o continuă presiune psihologică. În celulă roiau „ploșnițe, gândaci și șobolani de două palme”. În penitenciar este un duș cu 12 cabine pentru toți cei 700 de deținuți. A slăbit cu 25 de kilograme. În fiecare dimineață, împreună cu toată baraca, 55 de persoane, era dus la apel, după ce se întorcea în celulă, lua ceaiul de dimineață. Apoi, împreună cu doi deținuți cu care comunica mai mult, făcea planuri ce să pregătească de ale gurii. Dacă nu aveau produsele lor, căutau la alți deținuți din penitenciar. La ora 17, urma încă un apel, după care iarăși baraca, cina, televizorul și culcarea. Bucatele preparate la ospătăria închisorii erau inconsumabile, aveau gust respingător și nicio valoare nutritivă. „Numai știu de ce ospătăria mai funcționa, pentru că nimeni nu mânca de la ei. Toți se alimentau din coletele primite de la familii. Aceste colete erau un bun comun”, spune Alexandru. Pentru privilegiul de a avea un telefon mobil a plătit bani buni.

Ignorat de administrația închisorii

Chiar dacă a stat două zile în carceră pentru că nu s-a trezit la timp, Alexandru spune că gardienii și administrația închisorii l-au ignorat tot acest timp din cauza că a fost „deținut politic”, iar „partea vătămată” a fost însuși Evgheni Șevciuk. Deținuții nu au însemnat motivul întemnițării.

Pentru a avea „viață ușoară”, părinții lui Alexandru transferau sistematic bani în conturile bancare ale unor deținuți cu statut privilegiat. Timp de un an de detenție în asemenea conturi au fost transferați 6000 de euro. Pentru ca Alexandru să supraviețuiască în închisoare, părinții săi au luat credite și s-au împrumutat cu bani de la rude. În total, au cheltuit, spune Alexandru, 20 de mii de euro, bani pe care fostul deținut va încerca să-i restituie, după ce își va găsi un loc de muncă.

Interogatoriile lui Alexandru

Termenul de un an în închisoarea separatiștilor l-a marcat profund. Nu are încredere în nimeni, cu excepția familiei. Dacă cineva a încercat să comunice cu Alexandru, acest deținut a căutat un beneficiu. După interogatoriul KGB-ului transnistrean, Alexandru a trecut și prin interogatoriul pușcăriașilor. În mijlocul unui cerc format din 15–20 de pușcăriași, a răspuns la întrebări care au avut scopul să-l descoase, să-l plaseze într-o categorie de deținuți, conform unui „cod de legi” al pușcăriașilor. „A fost un flux de întrebări. Nu reușeam să răspund la o întrebare că urma imediat alta”. Pentru a nu fi marginalizat și pentru a supraviețui, tânărul a deprins limbajul pușcăriașilor, s-a acomodat cu legile lor. A vorbit doar o rusă argotică, acum îi este greu să se exprime în limba română.

Când a fost eliberat, colegii lui Alexandru de la Universitatea „Ion Creangă” își ridicau diplomele de licență. La toamnă, tânărul va relua studiile la Facultatea de Istorie și Etnografie.

Sursa: Jurnal.md

Șevciuk l-a grațiat pe Alexandru Coliban, aflat în arest la Tiraspol

Liderul de la Tiraspol, Evghenii Șevciuk, a dispus eliberarea lui Alexandru Coliban, aflat în arest în regiunea separatistă din octombrie 2011. Avocatul Promo-LEX, Pavel Postică, care a oferit consultanță juridică familiei, a declarat că tânărul este deja acasă.

Alexandru Coliban consideră că se află acasă datorită părinților care au protestat în repetate rânduri în fața Ambasadei Ruse, dar și a Ministerului de Externe, însă autoritățile de la Chișinău nu au putut să intervină în cazul său, adaugă Coliban.

Tânărul a fost reținut și condamnat de structurile neconstituționale din regiunea transnistreană la doi ani și jumătate de detenție pentru că a participat la campania electorală împotriva lui Șevciuk.

Dosarul lui Alexandru Coliban a fost depus la CEDO.

Sursa: Trm.md

Campanie de susținere a victimelor torturii

Fenomenul torturii rămâne prezent în Republica Moldova, dar există o deschidere din partea instituțiilor statului de a reduce fenomenul. În acest context, timp de o lună, Centrul pentru Drepturile Omului, Asociația „Promo-LEX” și Centrul de Reabilitare a Victimelor Torturii „Memoria” vor desfășura o campanie de susținere a victimelor torturii și de prevenire a fenomenului. Campania va cuprinde peste 25 de activități pe tot teritoriul republicii. Aceasta este organizată cu ocazia Zilei Internaționale a Națiunilor Unite pentru Susținerea Victimelor Torturii, marcată pe 26 iunie.

Olga Vacarciuc, consilierul avocatului parlamentar Anatolie Munteanu, a menționat în cadrul unei conferințe de presă la IPN, că Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei nu recunoaște în măsura cuvenită existența unor probleme în internatele psiho-neurologice. Totodată, este îngrijorător faptul că în locurile de detenție vizitate, continuă să fie constatate împrejurări care ar putea fi calificate drept tratament inuman sau degradant.

„În sistemul penitenciar rămân nesoluționate problemele legate de condițiile neconforme de detenție, asistența medicală necalitativă și pregătirea insuficientă a personalului. Penitenciarul nr.13 din Chișinău, alături de Penitenciarul nr.17 din Rezina și Penitenciarul nr. 11 din Bălți, constituie punctele cele mai vulnerabile ale sistemului penitenciar din țară”, a mai spus Olga Vacarciuc.

Juristul Asociației „Promo-LEX”, Vadim Vieru, a subliniat că asociația constată faptul că în regiunea transnistreană nu este asigurat dreptul de a nu fi supus torturii și tratamentelor inumane și degradante. Condițiile din închisori nu corespund standardelor minime de detenție, iar alimentația

deținuților este de o calitate proastă și conține viermi și gunoaie. Juristul a mai spus că deținuții din stânga Nistrului nu au acces la servicii de asistență medicală adecvate, nu există posibilități reale de a reclama actele de tortură.

Directorul executiv al Centrul de Reabilitare a Victimelor Torturii „Memoria”, Ludmila Popovici, a declarat că în fiecare an, în diferite țări ale lumii, pe 26 iunie societatea civilă, guvernele și publicul larg sunt chemate să întreprindă acțiuni concrete de prevenire a fenomenului torturii. Aceasta a spus că în acest an campania va avea sloganul: „Victimele torturii au dreptul la reabilitare. Să facem acest drept o realitate!”. Ludmila Popovici a subliniat că reabilitarea și susținerea victimelor este o componentă indispensabilă a prevenirii și combaterii torturii. Combaterea și prevenirea fenomenului torturii nu poate fi realizat fără sprijinul acordat victimelor, fără documentarea medicală adecvată a cazurilor și fără susținerea victimelor în instanțele de judecată.

Ziua Internațională a ONU pentru susținerea victimelor torturii este marcată începând cu 26 iunie 1997, în legătură cu 10 ani ai Convenției ONU împotriva torturii și altor pedepse degradante, care a intrat în vigoare în 1987.

Sursa: inp.md

0 campanie de prevenirea torturii a fost lansata in tara

De astăzi, timp de o lună, în Republica Moldova se va desfășura o campanie de prevenire a torturii și de susținere a

victimelor acesteia. Aceasta începe în ajunul Zilei internaționale ONU pentru susținerea victimelor torturii, marcată la 26 iunie și se va încheia cu o conferință națională, pe 25 iulie, când vor fi consemnați șase ani de la crearea în țara noastră a Mecanismului Național de Prevenire a Torturii.

Campania va fi organizată de Centrul pentru Drepturile Omului din Moldova (CpDOM) și Centrul de Reabilitare a Victimelor Torturii „Memoria”. Reprezentanții acestora, alături de cei ai Asociației „Promo-LEX” au îndemnat astăzi, la o conferință de presă, autoritățile publice, instituțiile specializate și societatea civilă să-și intensifice eforturile pentru combaterea torturii.

Campania desfășurată timp de o lună, va include mai multe activități. Printre aceste se numără amplasarea bannerelor cu mesaj antitortură în 20 de centre raionale, organizarea meselor rotunde, donații de carte. Mîine, în cadrul campaniei antitortură va fi organizată „Ziua ușilor deschise” la RCTV „Memoria”.

În contextul lansării campaniei, reprezentanții CpDOM, „Promo-LEX” și RCTV „Memoria” au prezentat constatările acestor instituții privind situația actuală la compartimentul combaterea torturii și relelor tratamente, susținerea victimelor torturii, inclusiv în regiunea transnistreană. Astfel, potrivit CpDOM, Penitenciarul nr.13 din Chișinău, Penitenciarul nr.17 din Rezina și nr.11 din Bălți constituie punctele cele mai vulnerabile ale sistemului penitenciar din țară la capitolul condiții de detenție. Olga Vacarciuc, consilier al avocatului parlamentar a declarat că în aceste condiții, avocații parlamentari au recomandat sistarea activității Penitenciarului nr.13.

În acest an, sloganul Zilei Internaționale ONU pentru susținerea victimelor torturii este „Victimele torturii au dreptul la reabilitare. Să facem acest drept să devină o

realitate”

Sursa: tv7.md

In R.Moldova a fost lansată o campanie de prevenire a torturii

De astăzi, timp de o lună, în Republica Moldova se va desfășura o campanie de prevenire a torturii și de susținere a victimelor acesteia. Aceasta începe în ajunul Zilei internaționale ONU pentru susținerea victimelor torturii, marcată la 26 iunie și se va încheia cu o conferință națională, pe 25 iulie, când vor fi consemnați șase ani de la crearea în țara noastră a Mecanismului Național de Prevenire a Torturii, informează MOLDPRES.

Campania va fi organizată de Centrul pentru Drepturile Omului din Moldova (CpDOM) și Centrul de Reabilitare a Victimelor Torturii „Memoria”. Reprezentanții acestora, alături de cei ai Asociației „Promo-LEX” au îndemnat astăzi, la o conferință de presă, autoritățile publice, instituțiile specializate și societatea civilă să-și intensifice eforturile pentru combaterea torturii.

Campania desfășurată timp de o lună, va include mai multe activități. Printre aceste se numără amplasarea bannerelor cu mesaj antitortură în 20 de centre raionale, organizarea meselor rotunde, donații de carte. Mîine, în cadrul campaniei antitortură va fi organizată „Ziua ușilor deschise” la RCTV „Memoria”.

În contextul lansării campaniei, reprezentanții CpDOM, „Promo-LEX” și RCTV „Memoria” au prezentat constatările acestor instituții privind situația actuală la compartimentul combaterea torturii și relelor tratamente, susținerea victimelor torturii, inclusiv în regiunea transnistreană. Astfel, potrivit CpDOM, Penitenciarul nr.13 din Chișinău, Penitenciarul nr.17 din Rezina și nr.11 din Bălți constituie punctele cele mai vulnerabile ale sistemului penitenciar din țară la capitolul condiții de detenție. Olga Vacarciuc, consilier al avocatului parlamentar a declarat că în aceste condiții, avocații parlamentari au recomandat sistarea activității Penitenciarului nr.13.

În acest an, sloganul Zilei Internaționale ONU pentru susținerea victimelor torturii este „Victimele torturii au dreptul la reabilitare. Să facem acest drept să devină o realitate”, notează MOLDPRES.

Sursa: voceabasarabiei.net

93000 de euro deținuților care s-au plâns pe condițiile din Penitenciarul nr.13

Astăzi la Chișinău a fost lansată o campanie dedicată Zilei Internaționale pentru Susținerea Victimelor Torturii. RCTV Memoria, CpDOM și Promo-Lex au făcut o trecere în revistă a celor mai mari dificultăți în combaterea torturii. Olga Vacarciuc de la CpDOM a iterat că penitenciarele din R.Moldova, prin condițiile neadecvate de detenție, rămân a fi calificate ca instituții unde se aplică rele tratamente umane. «Penitenciarul nr.13 din Chișinău este în topul instituțiilor

din cauza cărora R.Moldova este condamnată pentru tortură anume din cauza condițiilor de detenție. Moldova a fost condamnată la CEDO în baza a 8 hotărâri și a fost obligată să plătească 93000 de euro despăgubiri pe aceste cauze», a remarcat Vacarciuc.

Vadim Vieru, avocat Promo-Lex, a remarcat că în regiunea transnistreană condițiile de detenție sunt și mai degradante, iar cetățenii de acolo au și mai puține pârghii pentru acces la justiție. Potrivit datelor, la moment în acest penitenciar sunt 6 instituții de penitență, în care se numără circa 3000 de persoane deținute. La moment, CEDO a comunicat guvernelor R.Moldova și Federației Ruse 6 cazuri, în care persoane deținute în zona transistreană cauză tratamente degradante.

Ludmila Popovici, directoare executivă a Centrului de Reabilitare Memoria, a iterat faptul că reabilitarea psihologică a acestor persoane este mult mai dificilă în condițiile în care ele nu au acces adecvat la justiție pentru a reclama torționarii.

În R.Moldova se vor desfășura acțiuni de susținere a victimelor torturii începând cu ziua de 26 iunie – Ziua Internațională pentru Susținerea Victimelor Torturii, continuând pe parcursul unei luni întregi.

Sursa: zdg.md